

Skierowanie i umieszczenie w domu pomocy społecznej jest wyłącznie zależne od zaistnienia warunków z art. 54 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej oraz od zgody samego zainteresowanego albowiem ani literalna, ani celowościowa wykładnia art. 54 ust. 2 ustawy nie uprawnia do wniosku, że na tym etapie decydowania organ nie powinien uzyskać zgody osoby kierowanej do domu pomocy społecznej (DPS). Wykładnia literalna art. 54 ust. 2 ustawy wprost wskazuje na konieczność uzyskania takiej zgody. Wykładnia celowościowa przemawia za szerszym potraktowaniem obowiązku uzyskania zgody zainteresowanego, niż przez przyjęcie, że zgoda wymagana jest jedynie na pierwszym etapie postępowania. Wyrok WSA w Krakowie z 22 stycznia 2014 r. sygn. III SA/Kr 618/13.

Umieszczenie w DPS oznacza diametralną zmianę dotychczasowego życia, zmianę otoczenia, miejsca, rytmu życia, osób, z którymi osoba kierowana będzie miała kontakt, oznacza też z reguły kontakt z nieznanymi dotychczas lekarzami i personelem opiekuńczym. Artykuł 54 ust. 4 ustawy jednoznacznie wskazuje, że umieszczenie osoby w domu pomocy społecznej wymaga przede wszystkim jej zgody, zaś brak zgody powoduje zaangażowanie w sprawę sądu lub prokuratora. Zgodnie, bowiem z treścią wskazanego przepisu w przypadku gdy osoba bezwzględnie wymagająca pomocy lub jej przedstawiciel ustawowy nie wyrażają zgody na umieszczenie w domu pomocy społecznej lub po umieszczeniu wycofają swoją zgodę, ośrodek pomocy społecznej lub dom pomocy społecznej są obowiązane do zawiadomienia o tym właściwego sądu, a jeżeli osoba taka nie ma przedstawiciela ustawowego lub opiekuna - prokuratora. W sprawie rozpatrywanej przez sąd skarżąca wyraziła zgodę na umieszczenie w domu pomocy społecznej. Jednakże już w odwołaniu od decyzji organu I instancji a także w skardze skarżąca twierdzi, iż nie wymaga całodobowej opieki, jest osobą zdrową psychicznie i psychiatrycznie. Skarżąca wyjaśniła również, iż wyrażała zgodę i zainteresowanie aby w przyszłości zamieszkać w DPS, ale cały czas miała na myśli środek dla osób w podeszłym wieku i niepełnosprawnych fizycznie. Zatem organ odwoławczy winien był uznać, że skarżąca nie wyraża zgody na umieszczenie w domu pomocy społecznej dla osób przewlekle psychicznie chorych. To zaś wymagało zawiadomienia właściwego sądu i uzyskanie stosownego orzeczenia.

Źródło: [CBOSA](#)